

Arrest

nr. 63 767 van 24 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeunerin, afkomstig uit Podgorica, in Montenegro, waar u woonachtig was tot uw vertrek naar België.

U zou niet over de Montenegrijnse nationaliteit beschikken en nooit enig document gehad hebben in Montenegro.

In 2003 reisde u samen met uw moeder naar Frankrijk, waar jullie een eerste asielaanvraag indienden. In 2004 keerden jullie terug naar Montenegro. Daar woonde u met uw moeder en zus in een tent. U ging nooit naar school in Montenegro omdat uw moeder dit niet kon betalen. Jullie hadden geen elektriciteit. Jullie kregen geen sociale steun en overleefden door tussen het vuilnis metaal te zoeken om te verkopen. In Montenegro hadden jullie problemen met de plaatselijke inwoners, die jullie sloegen. Er

kwamen ook voortdurend onbekende mannen naar uw huis, die geld vroegen aan uw moeder en jullie sloegen. Uw moeder stapte een keer of twee naar de politie, maar deze stuurde haar telkens weg enkel en alleen omdat ze Roma is. Voor jullie vertrek uit Montenegro zijn deze onbekende mannen nogmaals langsgesproken bij u thuis. Kort daarna zijn jullie gevlucht.

Op 13 juni 2009 verliet u Montenegro en reisde u samen met uw moeder naar België, waar u op 15 juni 2009 bent aangekomen en diezelfde dag nog hebt u hier een asielaanvraag ingediend.

U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw identiteit, nationaliteit en reisweg."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw moeder, A.R. (...) (O.V. 6.462.246). In het kader van haar asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw moeder werd als volgt gemotiveerd:

"Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er ernstig getwijfeld kan worden aan uw bewering daadwerkelijk tot voor uw vertrek naar België in Podgorica, Montenegro verbleven te hebben. Belangrijke en opvallende hiaten in de kennis van uw dochter, M. (...) over deze regio ondermijnen immers de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Zo kon uw dochter geen enkele wijk noemen in Podgorica. Ze wist zelfs niet in welke wijk jullie woonden (zie gehoorverslag CGVS van A.M. (...) p. 3 en 7). Verder kon uw dochter niet zeggen of er rivieren zijn in Podgorica (zie gehoorverslag CGVS van A.M. (...) p. 7). Uit de beschikbare informatie blijkt nochtans dat er verschillende rivieren door en nabij Podgorica stromen. Ze kon al evenmin namen geven van andere steden of dorpen in de omgeving van Podgorica. Ze bleek alleen Podgorica en Montenegro te kennen (zie gehoorverslag CGVS van A.M. (...) p. 7). Redelijkerwijs kan worden verwacht dat uw dochter enige elementaire toelichting kan geven over haar vermeende plaats van herkomst. Dat uw dochter het huis niet vaak verliet (zie gehoorverslag CGVS van A.M. (...) p. 7), doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Ten slotte beschikt u niet over enige documenten die uw recent verblijf in Montenegro zouden kunnen aantonen (zie gehoorverslag CGVS, p. 12).

Vervolgens haalde u aan niet over de Montenegrijnse nationaliteit te beschikken en in Montenegro nooit enig document gehad te hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 2-3). U hebt evenwel niet aannemelijk gemaakt dat u het Montenegrijns staatsburgerschap, indien u dit niet zou hebben, niet zou kunnen bekomen. U stelde dat u zich probeerde te registreren op het stadhuis van Podgorica, maar dat u daar telkens werd uitgescholden voor zigeuner en werd weggestuurd. Niemand wilde u inschrijven (zie gehoorverslag CGVS p. 2-4). Bovenstaande betreft echter een blote bewering die niet wordt ondersteund door concrete elementen. Krachtens artikel 4 van de Wet op het Staatsburgerschap van Montenegro van 14 februari 2008 verkrijgt men immers de Montenegrijnse nationaliteit onder meer door geboorte op het grondgebied van Montenegro. Uit uw verklaringen blijkt dat u geboren en getogen bent in Podgorica, Montenegro en dat u daar altijd hebt gewoond (zie gehoorverslag CGVS p. 2). Bijgevolg komt u wel degelijk in aanmerking voor het verkrijgen van de Montenegrijnse nationaliteit. Bovendien deed u geen beroep op de hulp van Roma-leiders en/of organisaties om documenten te bekomen omdat u niet op de hoogte zou zijn geweest van hun aanwezigheid/bestaan in Podgorica (zie gehoorverslag CGVS p. 3 en 5). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat Roma en andere minderheden een beroep kunnen doen op juridische bijstand via het UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) in Podgorica, Montenegro bij het vervullen van civiele registratieprocedures en het aanschaffen van identiteitsdocumenten.

U verklaarde dat u Montenegro in juni 2009 hebt verlaten omdat u voortdurend werd geslagen door de plaatselijke inwoners en onbekenden dagelijks naar uw huis kwamen om geld te vragen en u en uw dochters sloegen (zie gehoorverslag CGVS p. 9-11 en 14). U verklaarde dat u vier- à vijfmaal naar de lokale politie van Podvosnak stapte, maar dat deze u telkens uitscholden voor zigeuner en u sloegen (zie gehoorverslag CGVS p. 10). U bleek zich niet te herinneren wanneer u klacht ging indienen, noch wanneer u voor de laatste keer naar de politie stapte (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede komt. U hebt daarnaast niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van de problemen in geval van een terugkeer naar Montenegro zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Montenegro aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Uit uw bewering dat u bij de lokale politie geen gehoor vond, kan niet zonder meer worden afgeleid dat de

Montenegrijnse autoriteiten u geen adequate bescherming kunnen/willen bieden. Zo heeft u nagelaten om voor uw problemen en/of onrechtmatige behandeling door de lokale politie een beroep te doen op hogere politionele en/of gerechtelijke instanties. U ging nooit naar een ander politiekantoor om klacht in te dienen naar aanleiding van uw problemen omdat er volgens u geen andere politie is (zie gehoorverslag CGVS p. 11). U hebt evenmin klacht ingediend tegen de politieagenten die u mishandelden (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt evenwel dat er – indien u meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Montenegrijnse politie en meent dat uw rechten geschonden zijn/worden – in Montenegro verschillende stappen ondernomen kunnen worden om machtsmisbruik door de politie of politioneel wangedrag aan te klagen bij de hogere autoriteiten. Zo kan men zich zowel voor een burgerlijke als strafrechtelijke procedure wenden tot een rechter. Daarnaast bestaat ook nog de mogelijkheid om een beroep bij het constitutioneel gerechtshof van Montenegro in te dienen. In Montenegro is er sinds oktober 2003 tevens een Ombudsman waarbij Montenegrijnse burgers terecht kunnen wanneer hun rechten werden geschonden. Bovendien zijn er in Montenegro een aantal NGO's en advocatenkantoren actief die rechtshulp bieden aan personen van wie de mensenrechten werden geschonden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat deze organisaties zonder belemmeringen kunnen werken. Verder blijkt uit deze informatie dat de hogere autoriteiten wel degelijk actie ondernemen na meldingen van problemen met politie of politiegeweld en dat wangedrag van de politie wordt vervolgd door de justitie in Montenegro. Ik meen dan ook dat er in Montenegro anno 2010 voor wat betreft machtsmisbruik door de politie redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u en uw dochter Montenegro eveneens ontvluchtten omwille van de slechte behandeling van de Roma en algemene discriminatie (zie gehoorverslag CGVS p. 11 en 14). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Montenegrijnse autoriteiten wel degelijk inspanningen leveren om de situatie van de Roma op hun grondgebied te verbeteren. Zo heeft de Montenegrijnse overheid zich aangesloten bij het project "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" en een nationaal actieplan opgesteld om de integratie en levensomstandigheden van de Roma te verbeteren. Er werden reeds initiatieven genomen op het vlak van onderwijs, huisvesting en begeleiding van werklozen en toegang tot de arbeidsmarkt. De Montenegrijnse autoriteiten hebben hiervoor in 2008 400.000 euro uitgetrokken. In april 2008 werd een "Roma Council" opgericht en er werd aanzienlijke vooruitgang geboekt om Roma te betrekken bij het tewerkstellingsbeleid. Er werd bijvoorbeeld ook voorzien in belastingverlagingen voor werkgevers. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Montenegro a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Montenegro van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarnaast haalde u aan dat u ten gevolge van de vele mishandelingen in Montenegro medische problemen hebt. Zo diende u zowel in Montenegro als in België een darmoperatie te ondergaan (zie gehoorverslag CGVS p. 6-7). Ter staving van uw gezondheidsproblemen legde u verschillende medische attesten neer uit België waarin onder meer sprake is van levercysten en littekens van brandwonden. Dergelijke attesten bevatten een weergave van een bepaald ziektebeeld en eventueel de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan, doch kunnen geen sluitend bewijs uitmaken van de omstandigheden die aan de basis liggen van de medische toestand waarin u zich thans bevindt. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u voor uw medische problemen wel degelijk werd behandeld in Montenegro (zie gehoorverslag CGVS, p. 6 en 7). Uit niets blijkt dat u in geval van een terugkeer niet opnieuw toegang zou hebben tot de medische hulpverlening in uw land van herkomst. Hoe dan ook houden medische problemen op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van diezelfde Wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980.

Ten slotte dient nog toegevoegd te worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw dochter, A.M. (...) (O.V. 6.462.249) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

Daarnaast hebt u, net als uw moeder, niet aannemelijk gemaakt dat u het Montenegrijns staatsburgerschap niet zou kunnen bekomen. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u de Montenegrijnse nationaliteit niet te hebben en in Montenegro nooit enig document gehad te hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 2). U zou zelf geen stappen ondernemen hebben om identiteitsdocumenten te verkrijgen. Uw moeder zou documenten voor u aangevraagd

hebben, maar ze zou deze niet hebben gekregen. U wist echter niet te vertellen waar uw moeder de documenten ging aanvragen en wat de reden was van de weigering (gehoorverslag CGVS, p. 2). Krachtens artikel 4 van de Wet op het Staatsburgerschap van Montenegro van 14 februari 2008 verkrijgt men echter de Montenegrijnse nationaliteit onder meer door geboorte op het grondgebied van Montenegro. Uit uw verklaringen blijkt dat u geboren en getogen bent in Podgorica, Montenegro en dat u daar altijd hebt gewoond (zie gehoorverslag CGVS p. 2). Bijgevolg komt u wel degelijk in aanmerking voor het verkrijgen van de Montenegrijnse nationaliteit. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt verder dat het UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) in Podgorica, Montenegro juridische bijstand verleent aan Roma en andere minderheden bij het vervullen van civiele registratieprocedures en het aanschaffen van identiteitsdocumenten. Derhalve kan ook wat u betreft niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar moeder, A.R. In haar verzoekschrift van 27 januari 2011 herneemt zij bepaalde passages uit het verzoekschrift van haar moeder.

Verzoekster stelt daarnaast dat de loutere verwijzing naar de negatieve beslissing van de moeder niet volstaat om in haar beslissing te voldoen aan de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal zichzelf tegenspreekt wanneer hij enerzijds oordeelt dat zij niet heeft bewezen dat zij het Montenegrijns staatsburgerschap niet kan bekomen en anderzijds stelt dat wie aldaar geboren wordt automatisch het staatsburgerschap verkrijgt.

Verzoekster laat gelden dat zij en haar moeder een logische en geloofwaardige verklaring hebben voor het gebrek aan documenten. Zij verklaart dat uit hun onwetendheid zeker niet kan worden afgeleid dat haar leed en dat van haar moeder niet waarachtig is.

Zij roept verder geen eigen motieven in.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat de stelling in het verzoekschrift (zie p. 4) “De loutere verwijzing naar de negatieve beslissing van de moeder van verzoekende partij volstaat niet om te voldoen aan de materiële motiveringsplicht” onterecht is.

Aangezien verzoekster in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat “haar lot verbonden (is) aan dat van haar moeder” en zij evenmin betwist dat hun asielrelazen volledig overeenstemmen, stelt de Raad dat de bestreden beslissing terecht verwijst naar de negatieve beslissing die werd genomen ten aanzien van de moeder van verzoekster.

Verweerder merkt in dit opzicht terecht op dat de motieven van de beslissing van de moeder terecht ook de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster schragen.

Verder heeft de bestreden beslissing uiteengezet dat krachtens artikel 4 van de wet van 14 februari 2008 op het staatsburgerschap van Montenegro, de Montenegrijnse nationaliteit kan verkregen worden onder meer door geboorte op het grondgebied van Montenegro.

Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij geboren en getogen is in Podgorica, Montenegro en dat zij daar altijd heeft gewoond (zie verhoorverslag van 9 juni 2010, p. 2).

De bestreden beslissing geeft duidelijk aan dat verzoekster hierdoor in aanmerking komt voor het verkrijgen van de Montenegrijnse nationaliteit. De bestreden beslissing vervolgt dat, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat UNHCR in Podgorica, Montenegro, juridische bijstand verleent aan Roma en andere minderheden bij het vervullen van civiele registratieprocedures en het aanschaffen van identiteitsdocumenten.

De Raad ziet niet in in welke mate de commissaris-generaal zichzelf in deze uiteenzetting, zoals verzoekster voorhoudt, tegenspreekt en gaat hier bijgevolg niet verder op in.

Waar verzoekster verwijst naar de “onwetendheid” (zie verzoekschrift, p. 4-5) van zichzelf en haar moeder en hiermee zou doelen op hun lage scholingsgraad, wijst de Raad vooreerst op de juridische bijstand aan minderheden die in hun land van herkomst wordt geboden om identiteitsdocumenten te verkrijgen. Opdat verzoekster dus stappen zou kunnen ondernemen om documenten te verkrijgen is geenszins vereist dat zij een schoolse opleiding heeft genoten of een juridische achtergrond heeft.

Verder kan de "onwetendheid" geen verschoningsgrond zijn voor het gebrek aan initiatief om het Montenegrijns staatsburgerschap te bekomen, noch voor het in gebreke blijven informatie te geven over de poging van verzoeksters moeder om voor haar documenten te verkrijgen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 63 766 van 24 juni 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A.R., de moeder van verzoekster, verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad treedt verzoekster niet bij wanneer zij stelt dat de feiten die aanleiding gaven tot haar problemen niet ter discussie staan.

Integendeel, in de bestreden beslissing (zie p. 1-2) werd uiteengezet dat er ernstig kan worden getwijfeld aan verzoeksters bewering dat zij tot vóór haar vertrek naar België, in Podgorica, Montenegro verbleven heeft.

De Raad wijst er op dat de overheid bevoegd om over een asielaanvraag te oordelen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart, werkelijk afkomstig is uit het land en de regio die hij beweert te zijn ontvlucht.

De Raad treedt de beslissing van de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat verzoekster haar verblijf in Montenegro tot haar vertrek, niet aannemelijk heeft gemaakt, in acht genomen de opvallende hiaten in de kennis van haar dochter M. over deze regio.

De Raad volgt verzoekster niet waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat dit te verklaren valt door het feit dat haar dochter haast nooit buiten kwam. Het louter herhalen in het verzoekschrift van elementen uit het asielrelaas biedt inderdaad geen dienstig verweer.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven.

Gezien verzoekster ook in het kader van deze procedure in gebreke blijft om documenten voor te leggen die haar recent verblijf in Montenegro kunnen staven, schaaft de Raad zich achter de vaststelling in de bestreden beslissing dat er zwaar kan getwijfeld worden aan haar voorgehouden verblijf aldaar.

De geloofwaardigheid van verzoekster wordt verder aangetast door het feit dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij het Montenegrijns staatsburgerschap, indien zij het al niet zou hebben, niet zou kunnen bekomen.

De opwerpingen die verzoekster daaromtrent in haar verzoekschrift aanhaalt, m.n. dat zij een analfabeet is en geen juriste, dat zij niet in de mogelijkheid was om het Montenegrijns Staatsblad te lezen en niet op de hoogte was van "artikel 4 van de Wet op het Staatsburgerschap van Montenegro van 14 februari 2008" noch van de mogelijkheid om "hulp te vragen aan Roma-leiders en/of organisaties", snijden volgens de Raad geen hout aangezien uit de informatie die de commissaris-generaal toevoegt aan het administratief dossier, blijkt dat Roma en andere minderheden een beroep kunnen doen op juridische bijstand via UNHCR in Podgorica bij het vervullen van civiele registratieprocedures en het aanschaffen van identiteitsdocumenten.

Opdat verzoekster dus stappen zou kunnen ondernemen om documenten te verkrijgen is geenszins vereist dat zij een academische opleiding in de rechten heeft genoten, noch dat zij geabonneerd is op het Staatsblad in het land waar zij verbleef, noch dat zij de inhoud kent van de wetten die het staatsburgerschap van Montenegro regelen.

De aangevoerde onwetendheid met betrekking tot de bestaande hulpmogelijkheden in haar land vormen geen verschoningsgrond om het gebrek aan initiatief om het Montenegrijns staatsburgerschap te bekomen, te weerleggen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift (zie p. 4) de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas aanvecht door te stellen dat zij een "chronologisch, gedetailleerd en consistent verhaal vertelt ter ondersteuning van haar asielaanvraag", stelt de Raad vast dat het louter tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal niet van dien aard is om die vaststellingen te ontcrachten.

Ook het feit dat zij haar levensomstandigheden in het tentenkamp en de chirurgische ingreep kan situeren en dat haar eerdere asielaanvraag in Frankrijk vaststaat, doet geen afbreuk aan het feit dat het hele asielverhaal van verzoekster in aanmerking genomen, het als ongeloofwaardig wordt beoordeeld.

De opwerping in het verzoekschrift (zie p. 4) dat verzoekster Frankrijk diende te verlaten mede omwille van de "Romafoobe houding van Frankrijk" heeft slechts de waarde van een blote bewering, te meer daar verzoekster ook niet verduidelijkt welke "recente feiten uit de media" hiervan het bewijs zouden leveren.

Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat). Artikel 57/7 ter van de vreemdelingenwet is niet geschonden.

2.5. Zelfs indien al geloof zou worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekster -quod non-, dient te worden benadrukt dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen bescherming kan verkrijgen van haar nationale autoriteiten.

Vooreerst merkt de Raad op dat haar verklaringen aangaande het indienen van een klacht bij de politie ongeloofwaardig zijn. Zo bleek verzoekster zich niet te herinneren wanneer zij klacht was gaan indienen en kan zij niet aangeven wanneer het de laatste keer was dat zij zich tot de politie wendde (zie verhoorverslag van 9 juni 2010, p. 10). Verzoekster laat dit punt onbeantwoord in haar verzoekschrift, waardoor voorgaande vaststellingen staande blijven.

De Raad wijst er verder op dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.

Artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoekster worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Daargelaten het feit dat verzoekster geen stavingstukken voorlegt van haar voorgehouden pogingen om hulp te zoeken bij de lokale politie, stelt de Raad tevens vast dat verzoekster geen enkele poging heeft ondernomen om een beroep te doen op hogere politionele en/of gerechtelijke instanties.

Verzoekster ging nooit naar een ander politiekantoor en heeft evenmin klacht ingediend tegen de politieagenten die haar mishandelden (zie voormeld verhoorverslag, p.11), terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt evenwel blijkt dat er in Montenegro verschillende stappen ondernomen kunnen worden om machtsmisbruik door de politie of politioneel wangedrag aan te klagen bij de hogere autoriteiten.

Haar uitleg dat (zie verzoekschrift p. 11) "Er is geen andere politie. Dat is de hoofdpolitie." en "Waar moest ik klacht indienen tegen de politie als ik al een klacht had van mensen die mij lastig vielen en de politie niet eens naar mij luisterde. Ze lachten mij uit. Het zijn ongemanierde honden" volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster geen bescherming kon krijgen of dat de overheden daartoe onwillig waren.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift (zie p.5) stelt dat "wie herhaaldelijk zich tot de politie als eerste gezicht van de overheid wendt om bescherming te vragen en telkens wordt afgewezen en daarbij voorwerp wordt van fysieke agressie jegens haar persoon (schending van haar fysieke integriteit) kan niet worden verweten dat zij geen beroep meer wenst te doen op de "bescherming" van de nationale autoriteiten.", merkt de Raad op dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat verscheidene mogelijkheden openstaan voor verzoekster om het machtsmisbruik aan te vechten. Naast de mogelijkheid om zich te richten tot een rechter, staat ook een beroep op een ombudsman, NGO's of advocatenkantoren open.

De Raad besluit dan ook, gezien bovenstaande uiteenlopende mogelijkheden om het machtsmisbruik aan te klagen, dat het gebrek aan initiatief van verzoekster, niet te verschonen is.

2.6. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanhaalt dat Roma wel degelijk werden gediscrimineerd in Montenegro gedurende haar verblijf aldaar en de verschillende recente maatregelen dit bevestigen, merkt de Raad op dat dit in de bestreden beslissing niet werd ontkend.

De vaststelling dat Roma gediscrimineerd kunnen worden in Montenegro, laat echter niet toe te besluiten dat er een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in asielrechtelijke zin bestaat.

Om evenwel tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van dien aard te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Verzoekster toont niet aan dat dit, wat haar betreft, het geval is.

Zij beperkt zich tot de opwerping in haar verzoekschrift (zie p. 5) dat de genomen maatregelen van de Montenegrijnse overheid onvoldoende resultaat opleveren en zij "niet van die aard (zijn) dat zij van de ene dag op de andere aan verzoekende partij een diploma kunnen geven die haar de mogelijkheid geeft om werk te vinden en met het loon dat zij daarmee verdient de huishuur te betalen."

De Raad stelt vast dat deze opwerpingen geenszins afbreuk doen aan het feit dat de Montenegrijnse autoriteiten wel degelijk inspanningen leveren om de situatie van de Roma te verbeteren. Dit wordt voldoende duidelijk uiteen gezet in de bestreden beslissing.

Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Montenegro redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de Roma tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische vreemdelingenwet.

De opwerping van verzoekster dat deze maatregelen haar van de ene dag op de andere nog geen diploma, werk of loon zullen bezorgen, zet geen zoden aan de dijk; hetgeen verzoekster blijkbaar verwacht van de Montenegrijnse overheid, is niet te realiseren in één dag.

2.7. Wat betreft de medische problemen van verzoekster, stelt de Raad vast dat deze niet in verband kunnen worden gebracht met één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde criteria, te weten ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, noch ressorteren ze onder de criteria die bepalend zijn voor het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Terecht merkt verweerder in deze context op dat verzoekster voor de beoordeling van de medische problematiek een aanvraag dient in te dienen op basis van artikel 9ter van vreemdelingenwet

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal niet ernstig kan twijfelen over haar medische voorgeschiedenis, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing verzoeksters medische voorgeschiedenis niet in vraag wordt gesteld; wél werd terecht opgemerkt dat deze attesten geen sluitend bewijs kunnen uitmaken van de omstandigheden die aan de basis liggen van verzoeksters medische toestand.

De Raad merkt nog op dat het aan de commissaris-generaal wel toekomt om de bewijswaarde van attesten te beoordelen. Het is immers de taak van de instantie die de vraag om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

2.8. Verzoekster voert ook aan dat het beginsel “patere legem quam ipse fecisti”, m.a.w. de overheid moet de door haar uitgevaardigde regels respecteren, werd geschonden omdat de commissaris-generaal zich enkel op algemene informatie uit het dossier beroept, maar op geen enkel punt aan toont dat deze betrekking heeft op verzoekster zelf.

Ook op dit punt kan verzoekster niet worden bijgetreden. Uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen is; naast de algemene landeninformatie heeft de commissaris-generaal alle feiten in concreto in rekening genomen om tot zijn beslissing te komen.

Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing concrete gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De motiveringsplicht is geenszins geschonden. De Raad ziet niet in in welke mate de opwerping van verzoekster (zie het verzoekschrift, p.4) dat “De loutere verwijzing naar de negatieve beslissing van de dochter van verzoekende partij volstaat niet om te voldoen aan de materiële motiveringsplicht” het tegendeel zou kunnen bewijzen. In tegenstelling tot wat verzoekster laat uitschijnen, bestaat de bestreden beslissing niet louter uit een verwijzing naar de beslissing van de dochter, maar werd deze afdoende onderbouwd en gemotiveerd.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan van verzoekster de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, niet worden erkend.

In zoverre verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeenzij heeft aangehaald in het kader van haar asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoekster dit relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Op de vraag van verzoekster (zie het verzoekschrift, p. 6) om “de noodzakelijke documenten aan verzoekende partij af te geven” wordt, gezien de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, niet verder ingegaan.”

2.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE